

Arrest

nr. 337 441 van 9 december 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat TX, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 5 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 december 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Voorafgaand

Verzoeker verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn.

Hij verklaart op 17 februari 2024 het Belgische grondgebied te zijn binnen gekomen. Op 3 mei 2024 dient hij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit nazicht in het Schengeninformatiesysteem (VIS) blijkt dat verzoeker op 15 februari 2024 via de Spaanse autoriteiten een visum kort verblijf (type C) bekam.

Op 4 juli 2024 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III verordening).

Op 8 juli 2024 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten in toepassing van artikel 12, lid 4 van de Dublin III verordening.

Op 9 september 2024 wordt een impliciet akkoord (*tacit agreement*) vastgesteld en op 11 september 2024 wordt een kennisgeving van dit impliciet akkoord verstuurd aan de Spaanse autoriteiten.

Op 30 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker op 2 oktober 2024 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Deze procedure is gekend onder rolnummer RvV 324 834.

Op 30 oktober 2024 aanvaarden de Spaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk de overname van verzoeker.

Op 28 februari 2025 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot verlenging van de termijn voor overdracht tot 18 maanden. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 20 maart 2025 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze procedure is gekend onder rolnummer RvV 335 189.

Op 1 december 2025 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt naar aanleiding van voormelde vaststelling gehoord.

Op 1 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de thans bestreden beslissing waartegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 5 december 2025.

Middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van 5 december 2025 vraagt verzoeker tevens bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vorderingen tot schorsing, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 30 september 2024 en de beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht tot 18 maanden van 28 februari 2025. De Raad heeft beide vorderingen verworpen bij arresten met nummers 337 428 en 337 429 van 9 december 2025.

Op 11 december 2025 is de overdracht van verzoeker aan de Spaanse autoriteiten voorzien.

1.2. Bestreden beslissing

De thans bestreden beslissing die het voorwerp uitmaakt van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,
naam : F.M.
voornaam : S.
geboortedatum : [...] 1996
geboorteplaats : Kogori-Issa
nationaliteit : Niger

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te plaats om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat land, op basis van het Dublinakkoord van datum akkoord, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 30.09.2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 30.09.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 01.12.2025 geen andere elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van datum. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 01.12.2025 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, met het oog op zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

De overdracht van verzoeker aan de Spaanse autoriteiten is voorzien op 11 december 2025.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de artikelen 7, 74/1 en 51/5 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2, 3.2, 9, 10, 16, 17 en 18(1) van de Dublin III verordening;
- artikel 22bis van de Grondwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- artikel 8 van het EVRM;
- de artikelen 6 en 47 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;
- het rechtsbeginsel *audi alteram partem*.

Er zou tevens sprake zijn van een kennelijke appreciatiefout.

Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat er geen actuele en zorgvuldige analyse zou zijn gemaakt van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Spanje. Verzoeker stelt dat een verwijzing naar de beslissing van 30 september 2024 niet kon volstaan, dit onder verwijzing naar de inhoud van een recenter AIDA-rapport.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt er in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden en dat verzoeker geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu hij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de aan hem betekende bijlage 26^{quater} van 30 september 2024 niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist en stelt dat de bestreden beslissing een kennelijk onjuiste opvatting van het recht en van de feiten weergeeft, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve

rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.4. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn overdracht aan Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 punt (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, dient verzoeker over de materiële mogelijkheid te beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn betoog dat een terugleiding naar Spanje een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Raad onderstreept vooreerst dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt toegelicht dat er reeds een beoordeling van artikel 3 van het EVRM werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 30 september 2024. Verzoeker heeft tegen laatstgenoemde beslissing een schorsings- en annulatieberoep ingediend, waarbij hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de versnelde behandeling van het hangende schorsingsverzoek bij wijze van voorlopige maatregelen te verzoeken. Bij arrest met nummer 337 428 van 9 december 2025 heeft de Raad de vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verworpen. Er kan niet worden ingezien waarom verwerende partij de reeds in de bijlage 26^{quater} gemaakte beoordeling nogmaals diende te maken of op te nemen in de huidige bestreden beslissing. Verzoeker brengt middels zijn verzoekschrift ook geen elementen bij die zouden nopen tot een andere beoordeling. Het door hem ontwikkelde (algemeen) betoog is identiek aan de uiteenzetting, zoals deze werd opgenomen in het verzoekschrift tot de activatie van de vordering tot schorsing via het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De beoordeling hiervan werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), evenals in het voormelde arrest van de Raad. Verzoeker kan huidige vordering niet aanwenden als een bijkomende

beroepsprocedure tegen de beslissing waarbij de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Spanje, reeds werd bepaald.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot een algemene verwijzing naar en het citeren uit het recente *"AIDA Country Report on Spain, update on 2024"*, gepubliceerd in mei 2025. Hij legt echter op geen enkele wijze uit waarom hij door de door hem beschreven moeilijkheden zou worden getroffen en hij slaagt er niet in zijn beweringen enigszins concreet te maken en de bevindingen van de verwerende partij te weerleggen, die de situatie in dat land grondig heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat zijn overdracht naar dat land geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De Raad herinnert er in ieder geval aan dat het enkele feit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in een land tekortkomingen vertoont, niet volstaat om vast te stellen dat de overdracht van verzoeker naar dat land een schending van artikel 3 van het EVRM vormt, en herinnert eraan dat het aan verzoeker is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, voldoende nauwkeurig aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing zijn grondrechten heeft geschonden, *quod non, in casu*. Verzoeker slaagt er niet in om concreet aan te tonen dat hij bij overdracht naar Spanje het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling.

De Raad stelt namelijk vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor van 4 juli 2024 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem werd gevraagd of er redenen waren met betrekking tot de opvangbehandelingscondities die verzet tegen overdracht naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen, zich beperkte tot de volgende verklaring: *"Ik wil daar niet terug. Omdat ik al in België ben en ik liever hier blijf."* (vraag 39). Toen hem werd gevraagd waarom hij België had gekozen voor zijn verzoek om internationale bescherming, antwoordde hij eenvoudigweg: *"De smokkelaar heeft me hier naar België gebracht. Het was niet mijn keuze"* (vraag 37). Ten slotte verklaarde verzoeker met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij *"in goede gezondheid"* verkeerde (vraag 38). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker noch tijdens zijn hoorrecht van 1 december 2025, noch in zijn huidig verzoekschrift concrete elementen aanbrengt die aantonen dat hij bij overdracht naar Spanje het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 7, 74/1 en 51/5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2, 3.2, 9, 10, 16, 17 en 18(1) van de Dublin III verordening, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM, de artikelen 6 en 47 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en van het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, ontbreekt elke uiteenzetting van de wijze waarop deze rechtsbepalingen zouden zijn geschonden. Deze middelonderdelen zijn derhalve, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3.6. Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen rechtsbepalingen en -beginselen niet aannemelijk. Het aangevoerde middel is *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftientwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

V. HOEFNAGELS